

de havde, og som var begrundet i Grundlovens § 84. Men naar den ærede Taler har troet, at man kunde faae Alt dette afgjort ved blot at indføre de af ham omtalte Attester, som da vilde være tilstrækkelige for Domstolene og vistnok i ethvert Forhold, saa er det Attester, som det ligger udenfor Administrationens Omraade at skaffe tilveie, og i alle Tilfælde udenfor dens Magt at give; thi Attesterne skulle gaae ud paa, at noget Vist er skeet, at en Handling er skeet, som forudsættes at hjemle en vis Rettighed, men om denne Handling, som hidtil er foreffreven og ordnet ved Lov, tilkommer det ikke Bestyrelsen at tage nye Bestemmelser; det er ikke gjort ved en simpel Attest. Derfor var det, som de ærede Tilhørere, hvis de have været opmærksomme, ville have bemærket, ikke klart i den ærede Talers Foredrag, om han vilde have disse Attester frembragte ved en ministeriel Bestemmelse eller ved en Lov (En Stemme: Ved Lov!). Denne Lov skulde efter den ærede Talers Mening blot angaae Attester, men for at skabe disse Attester maatte den omstabe hele det Forhold, som her er under Forhandling (Ordføreren: Ja!); thi den maatte foreskrive Præsterne at fungere som reent borgerlige Embedsmænd, uden at udøve nogen kirkelig Virksomhed; den maatte foreskrive Kirken med Hensyn til sine egne Medlemmer at vedkjende sig denne Form som tilstrækkelig; thi ellers lod den ogsaa det Spørgsmaal uløst, hvorvidt Kirkens Magt strækker sig. Jeg troer altsaa, at naar man vilde komme ind paa hine Attester, havde man ikke faaet Sagen ordnet ved Lov, og Loven om Attesterne var bleven ligesaa vanskelig, som Loven om Sagen selv. Men naar der endeligt blev anført, at man maatte faae Sagen afgjort ved eensartede Attester, fordi man ellers aldrig kunde undgaae, at de Mænd, som ved visse Leiligheder kom med disse Attester, bleve vurderede efter den religiøse Anskuelse, som for dem var betegnet i Attesterne, da troer jeg, at, naar denne Lov om Attester gik igjennem, vilde vedkommende Embedsmand, som juridisk havde at vurdere Attesterne, vel ikke gjøre Forskjel paa Vedkommende efter deres Troesbekjendelse, men udenfor Embedshandlingen ville eensartede Attester,

forsaavidt Vedkommende maatte have nogen Lyst og Tilbøielighed til at gjøre Forskjel paa Personerne efter deres Troesbekjendelse, aldeles ikke forhindre denne Forskjel. Det er overhovedet en falsk Bestræbelse at ville fritage Folk for at være bekjendt, til hvilken Side de høre i kirkelig og religiøs Henseende; hvad Værd Folk ville lægge derpaa, maa man overlade til de enkelte Mennesker. Forholdet vil efterhaanden forandre sig noget fra det nuværende, i hvilken Retning skal jeg ikke forudsige, men her kan Loven aldeles ikke gribe ind. Det forekommer mig iøvrigt, at, naar der flere Gange er fremkommet Fordring paa Frihed i religiøs Henseende, da er det egentlig en Fordring paa ikke at blive generet af, hvad man selv kalder Fordom; man siger, at i Realiteten er der ikke og bør der ikke være noget forskjelligt Værd, der tillægges de forskjellige Troesbekjendelser, men der er Fordomme i Folket, der gjøre en saadan Forskjel, og vi ville derfor, at vi overalt kunne undgaae at antyde eller lade antyde, til hvilken Retning vi helde; thi vi ville befries fra disse Fordomme. Men man har vel Ret til at fordrø, at Lovgivningen sikkres en Mand mod Ulemper, men mod Fordomme og deres Indflydelse i det daglige Liv kan man ikke fordrø Hjælp hos Lovgivningen.

Formanden: Der er begjert Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: L. Skau, Gram, Allgaard, With, Timm, Fuglede, L. Hansen, Steen, Rothe, Schack, Kosfoed, Wilkens, Linnemann, Lykke, Jønger.

Ved Afstemningen vedtoges Afslutning med 45 mod 16 Stemmer.

Loven i sin Heelhed blev derpaa oplæst og ved Afstemning, der foretoges ved Navneopraab efter Begjering af: Barfod, J. A. Hansen, Ingstrup, B. Christensen, Tscherning, Linnemann, Spandet, Alberti, la Cour, Rotwitt, Clausager og Hækkerup, blev den, som nedenstaaende Liste nærmere udviser, vedtaget med 71 Stemmer imod 10.

Ja.

Gleerup.
Linnemann.
Rée

Andresen.
Barfod.
Bardenfleth.